ATILIM

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Mayıs 1974

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Türkiye'deki bütün Amerikan ve NATO misyonları, silâhlı birlikleri memleketten çıkarılmalıdır.
(TKP programından)

Amerikan Baskısı

Türkiye üzerindeki Amerikan baskısı arttı. Bunu, Amerikan emperyalistlerine kullukta kusur etmeyen Ankara yokuşu basını bile gizleyemiyor. Gazetelerde büyük boy manşetler: «Amerika bize baskı yapıyor . . . Amerika NATO için-de Yunanistan'ı bize karşı koyuyor . . .»

Bu kınamalar NATO'nun 25. yıldönümü günlerinde oluyor. Hem de, Başbakan Ecevit'in Anadolu Ajansına verdiği demeçte NATO'yu barış, bağımsızlık, demokrasi «savunucusu» gibi göstermiye çalıştığı bir sırada oluyor. Ecevit'inki deve kuşu misali. Ayık bir politika değildir. Mızrak çuvala sığmaz.

Amerika'nın, NATO'nun Türkiye üzerindeki baskısı yeni değildir. Türkiye NATO'ya bağlandıktan, Amerika Anadolu'nun dört yanına saldırı üsleri kurduktan, Ankara'da bakanlıkların kontrolü Amerikan misyonlarının eline geçtikten, Çankaya'nın dizginlerini Amerikan elçileri kullandıktan bu yana bu baskı sürüp gidiyor. Vaşington, Türkiye'de işine gelmiyen, sözünden çıkan hükümete nefes aldırmak istemez. İstediğini hükümetin başına geçirir. Demirel öyle gelmedi mi? Conson İnönü'ye ültimatomu dayamadı mı?

Amerika Ankara hükümetlerine hem içerden, hem dışardan baskı yapıyor. NATO manivelasını kullanıyor. İşine geldiği zaman Yunanistan'ı Türkiye'ye karşı çeviriyor. İstediği zaman Türkiye'yi Kıbrıs Cumhuriyetine karşı kışkırtıyor. NATO'nun son Akdeniz manevralarında Türk ve Yunan kuvvetleri arasında çıkan olaylar, her iki tarafta pasif korunma tedbirleri, yeniden Kıbrıs'ta çıbanbaşının eşelenmesi bu kışkırtıcılığın taze örnekleridir. Gene bu sırada Vehbi Koçlar, Nejat Eczacıbaşılar Amerikayı dolaşıyor. Bozbeyliler, Demireller, Feyzioğulları, Türkeşler hükümete karşı gamalı haçlılar seferine kalktılar. Bu haçlıların komandoları Mecliste bakanlara saldırıyor. Cuntacı generaller pusuya yatmıştır. İşbirlikçi büyük burjuvazi, halkı yeni bir 12 Martla korkutuyor.

NATO uzlaşmaz çelişkiler içinde bocalıyor. Halklar NATO boyunduruğundan, Amerikan «vasiliğinden» kurtulmak için direniyor. Halklar, Avrupada, bölgemizde, dünyada güvenliğin sağlanması, uluslararası gerginliğin yumuşaması direnişini başa almıştır. Sovyetler Birliği bu genel halk direnişinde başı çekmektedir.

BİLDİRİ

Emperyalizmin, NATO'nun bölgemizdeki baskı ve kışkırtmaları artıyor. Amaç, soğuk harbi körüklemek, silâhlanma yarışına hız vermek, İsrail saldırganlarını desteklemek, barışçı gelişmeleri baltalamak, Yunanistan'da faşist cuntayı ayakta tutmak, Kıbrıs'ı NATO üssü haline getirme plânını yeniden hortlatmak, Türkiye'de işbirlikçi burjuvaziyi güçlendirmek, militarist kliği yeniden öne sürmektir. Bununla birlikte halk hareketinin baskısı ile bazı demokratik dönüşümleri programına alan hükümeti aşındırmaktır.

Parlamentoya kadar giren komando baskınları, AP, CGP, DP, MHP elebaşılarının Af Tasarısına, halka karşı açık haçlı bir sefere kalkışmaları, İstanbul'da, Beyazıt meydanında sağdan soldan toplatılmış başıbozuk takımının harpçilik yaygaraları ve Sovyet düşmanlığı curcunası, sürekli NATO manevraları, pasif korunma uygulamaları, silâhlı kuvvetlerin sınırlara yığılması, kışkırtmalar zincirinin halkalarıdır.

Bütün bunlar, aynı zamanda, NATO'nun, emperyalizmin çelişki ve bunalımlar içinde bocaladığını, çökme hızının arttığını da gösteriyor. Türkiye'de büyük burjuvazi, dayanağı emperyalizmin bütün çelişki ve hastalıklarını kendi içinde taşıyor. Ulusal burjuvazinin büyük, işbirlikçi burjuvaziye, toprak beylerine karşı direnişi artıyor.

Emperyalizmin, NATO'nun içindeki çelişkilerin artmasında gerçek neden Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin güçlenmeleri ve o oranda barış içinde yanyana yaşama politikasının başarı ile gelişmesidir. Varşova Anlaşması devletleri Politik Danışma Komitesi'nin toplantısı sonunda yayınlanan komünikede de belirtildiği gibi, Avrupa'da güvenlik kuvvetlenmekte, uluslararası gerginlik yumuşamaktadır.

Öte yandan kapitalist ülkelerde komünist ve işçi hareketleri, dünyada ulusal kurtuluş mücadelesi güçlenmektedir.

Memleketimizde de burjuvazi arasında çelişmeler, çatışmalar artıyor. Bu çelişkileri görmemek, halkın gözünü başka yerlere çekmek, büyük tekellerin hegemonyasını kırmadan, devlet mekanizmasını gericilerden, faşistlerden temizlemeden yığınları «halk sektörü» gibi hamhayalle oyalamak kurtuluş hareketine yardım etmez. Bu, gericilerin değirmenine su akıtır.

Emperyalizm ve yerli ortakları göründükleri kadar kuvvetli değillerdir. Onları yenmek ve demokratik bir düzen yaratmak olanakları vardır.

Bütün demokratik güçler, örgütler iş ve eylem birliğiyle halk yığınlarının anti-emperyalist, demokrasi ve barış uğrundaki direnişini amacına ulaştırır.

19. 4. 1974

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

Komünistlerden niçin korkarlar?

Af Tasarısının Meclisten geçmesi, bütün demokratik, anti-emperyalist güçlerin ortak bir başarısıdır. Başarıdır, evet. Demirel, Bozbeyli, Feyzioğlu, Türkeş grupları, emperyalizmin her tür yardımına dayanarak parlamento içinde ve dışında, memleket ölçüsünde harekete geçtiler, olanaklarını kullandılar. Böyleyken tasarı Meclisten geçti. Bütün demokratik, anti-emperyalist güçler memleket içinde ve dışında gericilerin, emperyalizmin saldırılarını püskürtmek için gayretlerini birleştirdikleri için tasarı Meclisten geçti. TKP daha yeni hükümet Meclisten güven oyu aldığı günlerde, yani 8 Şubat tarihli Bildirisi ile bütün demokratik, anti-emperyalist güçleri elbirliğiyle gericilerin, emperyalizmin saldırılarına karşı koymaya çağırmıştı. İlerici güçlerin bu ortaklaşa demokratik atılımının plânlı, programlı olduğu iddia edilemez. Ama, bu güçlerin ayni hedefe doğru harekete geçmeleri aralarında somut bir ortaklık yaratmıştır.

Af Tasarısı Mecliste görüşülürken işbirlikçilerin anti-komünizmle din sömürücülüğüne olağanüstü bir hız verdikleri de görüldü. Büyük burjuvazi, emperyalizmin en kodaman ortakları neden acaba komünistlerden bu derece korkarlar? Hatta burjuvazinin öteki kolunun politik güçlerine, bakanlara, say-

(Devamı sayfa 3 te)

NATO'dan çıkılmalıdır!
(TKP programından)

Genel kurulda

Birleşmiş Milletlerin bu Genel Kurul toplantısında Dışişleri Bakanı Turan Güneş te konuştu: «Dünyada mutlu bir azınlık, mutsuz bir çoğunluk var» dedi. Azgelişmiş ülkelerde açlık ve kıtlığın kol gezdiğini söyledi. Güneş, Türkiye'nin yalnız bir yılda sadece petrol ithalinden 800 milyon dolar zarar ettiğini açıkladı. Ama gerçeğin tümünü söylemedi. Bu yüzden B. Almanya, Avrupa Ekonomik Teşkilâtı ve diğer emperyalist tekellerin temsilcisi Şel'in oyununa geldi. Dünya Bankasını savundu. Böylece azgelişmiş ülkelerin yanında yer almadı, tersine, onların karşısına dikildi, haklı isteklerini çiğnedi. Oysa, Cezayir Cumhurbaşkanı Bumediyen toplantıyı açış konuşmasında çok önemli önerilerde bulundu: Uluslararası ekonomik ilişkilerde bütün ülkelerin çıkarlarına uygun yeni bir sistem meydana getirilmesini ileri sürdü. Çok uluslu tekellerin, az gelişmiş ülkelerin üretim ve ihracatını, ekonomisini, doğal kaynaklarını, fiyat ayarlamasını kontrol eden mekanizmasına son verilmesini istedi. Ayrıca hammadde fiyatlarının yükseltilmesini, özellikle hammadde kaynaklarının devletleştirilmesini, ulusal endüstri dallarının kurulmasını önerdi.

Amerikan Dışişleri Bakanı Kisincer de Şel gibi, Genel Kurulda emperyalizmin tekelci fiyat politikasını, yeni sömürgeciliği, soygun ve talan politikasını haklı göstermeye yeltendi. Genel Kurul'da Çin temsilcisi Maocuların «üstün devletler» masalını okudu, devrim düşmanlığını, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri düşmanlığını bir kez daha ortaya koydu.

Afrika'dan Gabon Cumhuriyeti temsilcisi, Sovyetler Birliğinin, azgelişmiş ülkelere, bu arada Gabon'a her bakımdan yardım ettiğini söyledi.

Sovyetler Birliği Dışişleri Bakanı Gromiko konuşmasında, az gelişmiş ülkelerin devletçilik politikalarını savundu, tekelleri yerdi, karşılıklı faydaya dayanan Leninci ilkeleri dile getirdi. Gromiko, Sovyet devletinin, tâ Lenin zamanından beri tüm ülkelerle somut işbirliğinin genişletilmesi, buna demokratik bir nitelik kazandırılması görüşünü savunageldiğini söyledi. Böylesi bir işbirliğinin genel barışı güçlendirdiğini belirtti.

Nüyork'ta toplanan dünya forumu, az gelişmiş ülkeler halklarının haklı davasının doğruluğunu, tekellere, emperyalistlere karşı ulusal kurtuluş hareketlerinin güçlendiğini göstermektedir.

Çifte boyunduruk

Birleşmiş Uluslar Genel Kurulu'nun toplantısı özel bir önem taşıyor. Oturumları her yerde büyük bir ilgiyle izleniyor. Nedeni ortada. Az gelişmiş ülkelerin kendi kaynaklarını, doğal servetlerini kendilerinin işlemesi, bunların devletleştirilmesi gündeme alınmıştır. Emperyalizme, eski, yeni sömürgeciliğe karşı ulusal bağımsızlık için savaş böylesi bir alana dökülmüştür.

Bu foruma Türkiye de katılıyor. Dışişleri Bakanı Turan Güneş te orada. Ne yapıyor? Gelen haberler kötü. Batı Alman Dışişleri Bakanıyle buluşmuş. Konuşmalarda Güneş, Almanın her sözüne, başüstüne demiş. Batı Alman tekellerinin sömürü çıkarlarını savunan Schell: Devletçilikten, doğal kaynaklarınızı kendiniz işlemekten yana gitmeyin. «Dünya Bakansı»ndan para alın, diyor. Dünya Bankasının şartları açıktır, Ankaraya çoktan bildirilmiştir: Ulusal ağır endüstri kurmamak. Sözün kısası gerilik içinde yatıp kalmak, düpedüz sömürge, ucuz ham madde, ucuz işgücü ve sürüm pazarı olarak kalmak.

Batı Alması tekellerinin plânları çok daha geniş. Eski Federal Almanya Dışişleri Bakanı Schröder'in başkanlığında bir delegasyon Ankaraya geldi. Basına sızan verilere göre; «Batı Almanya Türkiyede Amerikanın bıraktığı boşluğu doldurmak, Amerikalılara sağlanan ayrıcalıklar koparmak peşindedir». Bu plânı, eski Hitlercilerden Batı Almanyanın Ankara Büyükelçisi Adolf Sonnenhol bir sözle özetledi: «Türkiye için tek çare Alman sermayelerine kapılarını açmaktır» dedi.

Batı Almanya Türkiyenin dış ticaretinde başı tutmaktadır. Eskiden beri Alman tekelleri, emperyalistleri Türkiye'de endüstri yatırımı yapmamışlardır. Ucuz ham madde, ucuz iş gücü kaynağı ve sürüm pazarı olarak onu sömürmüşlerdir. Şimdi bu soyguncu çevreler, daha avantajlı bir duruma geçmek, Ecevit hükümetine baskı yapmak, ödün koparmak çabasındadır.

Türkiye halkı Alman emperyalistlerinin elinden çok çekmiştir. Bugün 600 bin Türk işçisi Batı Almanyada bir cendere içinde yaşıyor. Emperyalist tekeller bu sömürüyü Türkiyede sürdürmek istiyorlar. Türkiyeye çifte boyunduruk vurmak peşindedirler.

Türkeş-Tunç elele

Gerici güçlerin hükümeti yıpratmak için giriştikleri saldırılar gittikçe daha açık biçimler alıyor. Anti-komünizm silâhına dört elle sarılan AP'li komandolar Meclis içinde bakanları dövüyor. CIA ajanı faşist Türkeş'in komandoları üniversitelere, fakültelere silâhlı baskınlar yapıyor. İşbirlikçi burjuvazi Türk-İş başında çöreklenen Halil Tunç gibileri de harekete geçirdi. Faşist Türkeş'le elele veren sarı sendika ağaları, Tunçlar gericiliğin vurucu gücü oldular.

Türk-İş'e bağlı Selüloz Sendikası işçilerinin haklarını savunanlar, sendika binasında, Tunç'un gözleri önünde dövüldü. Bu komandoculuk olayını Halil Tunç'un kendisi tertipledi. Türk-İş elebaşılarının bu gangsterlikleri yeni bir şey değildir. Halil Tunç ve eli altındaki faşist kabadayılar, Adana'da Paktaş ve Bossa grevlerinde Demirel hükümetiyle işbirliği yaptılar, işçilere, sendikacılara saldırdılar, kan döktüler. Sıkıyönetim döneminde işçi sınıfına uygulanan faşist baskı ve terörü Halil Tunç ve arkadaşları desteklediler.

İşbirlikçiler 14 Ekim ve 9 Aralık seçimlerinde halktan sağlam bir tokat yediler. Bu yenilgi ile Tunç'ların da maskesi düştü. Tunç'un komandoları birçok işyerlerinde işçilere, mühendislere saldırıyor. Bu komando gruplarından birini Karabük ve İskenderun'da, Metal-İş sendikası başkanı AP'li Kaya Özdemir yönetiyor. Son olaylar, Tunç'un, Türkeş'lerin doğrudan doğruya Amerikan emperyalistlerinin, işbirlikçi burjuvazinin elinde, hükümete karşı, bu arada işçi sınıfına, devrimci güçlere karşı vurucu bir güç olduğu görüşünü doğruluyor. CIA'den işbirlikçi çevrelerden destek gören bu faşist komandolar 12 Mart tipi tepeden inme bir baskına ayak hazırlıyorlar.

Faşist Türkeş'le elele veren Halil Tunç grubuna karşı, işçi sınıfı, halk yığınları, yurtsever güçler çetin bir savaş yürütüyor. İşçi sınıfı, halk yığınları Ecevit hükümetinden komandoların dağıtılmasını, kamplarının kapatılmasını istiyor. Milyonlarca seçmen, hükümeti oluşturan partilere, haklarını savunmaları, mal ve canlarını korumaları, emperyalizmin bu azılı ajanlarından hesap sormaları için oy verdiler, şimdi bunu istiyorlar.

TKP, işçi sınıfının, halkımızın bu haklı direnişini vargücüyle savunuyor.

Taban ücretler

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) hükümetten haklı bir istekte bulundu: Taban Ücret Komisyonunda DİSK'e de yer verilmelidir, dedi. Bilindiği gibi bu komisyon patron, hükümet ve Türk-İş temsilcilerinden oluşmaktadır. Türkiye gerçeklerini bilmeyenler için bu normal olabilir. Komisyonda, hükümet, arabuluculukla yetinirken, sarı sendikacıların Türk-İş elebaşıları patronlarla karşı karşıya gelince, bütün konularda olduğu gibi, taban ücretler sorununda da işçi haklarından ödün üstüne ödün veriyor, işçilere hıyanet ediyor. Bundan dolayı son zamanlarda birçok sendikanın Türk-İş'ten ayrılıp DİSK'e geçmelerine tanık olmaktayız. Böylesi bir oluşma devrimci sendikaların işçi haklarını var gücüyle savunmasının bir sonucudur.

DİSK, taban ücretlerin saptanmasında, artan hayat pahalılığının ve aile üyesi sayısının gözönünde tutulması gibi olumlu istekler ileri sürüyor. Ama, taban ücretleri komisyonunda ona yer verilmedikçe, onun bu uğurdaki mücadelesi büyük ölçüde engellenmiş olur.

TKP'nin taban ücretler konusundaki tutumu kesindir. Türkiye Komünist Partisi bütün çalışmalarında, yayınlarında ve Eylem Programı'nda taban ücret sorununa en adil çözüm yolları gösteriyor. TKP, gündeliklerin işçi ve devrimci sendika temsilcilerinden kurulu bir komisyonda, dört kişilik bir işçi ailesinin geçimini sağlayacak şekilde saptanmasını önermektedir. Türk komünistleri, ücretlerin fiyatlara göre otomatik olarak ayarlanmasını, gece işlerinde, tatil günlerinde çalışanlara, fazla iş saati yapanlara iki kat ücret ödenmesini savunagelmiştir. Gündeliklerin çalışma şartlarına, uzmanlık derecesine göre, kadın, erkek ve yaş farkı gözetmeden, eşit işe eşit ücret ilkesince saptanması ilkesini ilk kez komünistler ortaya atmış, bu uğurda savaşmışlardır.

●

(1. sayfadan devam)

lavlarına sille tokat saldıracak, en ilkel sadist duygularını, külhanbeyliğin en bayağısını açığa vuracak, faşist komandoculuğu Meclise getirecek kadar korkarlar? Neden 1923'ten beri TKP'yi yasaklamışlardır?

Bütün çabalara, iftira, yalan ve yasaklamalara rağmen, TKP'nin savunduğu bağımsızlık, ulusal ve sosyal kurtuluş, anti-emperyalist, demokratik bütün ilkeler bugün artık geniş emekçi yığınlara malolmuştur. Bu ilkeler, 14 Ekim ve 9 Aralık seçimlerinde milyonlarca oy almıştır. Emperyalizm ve işbirlikçiler bunu unutamıyorlar. Komünistleri, 141, 142 ve 146 gibi faşist maddelerden ceza görenleri zındanlarda, yani toplumun dışında tutmak istemelerinin nedeni bu korkudur. TKP'ye konan yasağın nedeni de, komünist olmayan yurtseverleri de komünist olarak ilân etme çabalarının nedeni de hep, halk yığınlarının uyanmasından büyük burjuvazinin duyduğu bu korkudur.

Unutulmasın, korkunun ecele faydası yok!

Devrimci basın

«HÜMANİTE» GAZETESİNİN 70. YILDÖNÜMÜ. «Hümanite» gazetesi 18 Nisan 1904'te kuruldu. Önce, Fransız Sosyalist Partisinin organı olarak çıkmaya başladı. Kurucusu ünlü Jan Jores'tir. «Hümanite» 70 yıl boyunca, kapitalizmin, ve emperyalizmin bütün baskılarına, yasaklarına karşı yiğitçe savaştı. Her zaman Fransız halkına, gerçekleri, acı da olsa, açık açık söyledi. Her zaman doğru yolu gösterdi. Gazete Rusya'daki 1905 devrimini, 1917 Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'ni destekledi.

«Hümonite» 1936 yılında, Cumhuriyetçi İspanya'yı savundu. İkinci Dünya Savaşı yıllarında yasaklanan «Hümanite» gizli çıktı. Hitlercilere, yerli işbirlikçilere, faşizme karşı Fransız halkının savaşına ışık tuttu. Gazetenin bugün, bilimin her dalına yayılmış, parasız çalışan 5 binlik bir kadrosu ve milyonlarca okuyucusu vardır. «Hümanite»nin tarihi, işçi sınıfının gazetesinin ancak bu sınıfın haklarını savunmakla, bu sınıfa dayanmakla tutunabileceği, yaşıyabileceği gerçeğini doğrulamaktadır.

«KOMÜNİST» DERGİSİ 50 YAŞINDA. «Komünist» Sovyetler Birliği Komünist Partisinin dergisidir. Politik, ekonomik, sosyal, ideolojik, felsefe sorunlarını ele alır. İlk sayısı, 1924 yılı Nisan ayında «BOLŞEVİK» adı altında çıktı. 1952 yılında «KOMÜNİST» adını aldı. Derginin kurulmasında V. I. Lenin'in büyük rolü vardır. Daha ilk sayısında dünya komünist ve işçi hareketinin sorunlarına ışık tutan «Komünist» Georgi Dimitrof, Bela Kun, Vilhelm Pik, Telman, Toliati, Moris Torez gibi uluslararası komünist ve işçi hareketinin ünlü kişilerine sayfalarını açmıştır.

«Komünist» dergisi 50 yıl boyunca sayfalarında, Marksizm-Leninizmin tarihsel rolüne, gelişmesine, sosyalizm ve komünizm kuruculuğunun temel ilkelerine, ideolojik savaş biçimlerine, işçi sınıfı partilerinin devrimci ödevlerine, dünya komünist hareketinin temel ilkelerine, anti-komünizmin demaske edilmesine yer vermiştir.

Şili yurtseverlerine özgürlük

Şili'de Halk Birliği Hükümetini deviren faşist generallerin cuntası dokuz aydır kanlı bir terör yürütüyor. Amerikan emperyalizmine dayanan bu faşist cunta, binlerce işçi, köylü, memur ve aydını öldürdü. Onbinlerce yurtseveri zindanlara, toplama kamplarına attı. Türkiye Komünist Partisi, emperyalizmin bu barbarlığını, bu kanlı saldırıyı şiddetle protesto etti.

Amerikan emperyalistleri, bundan üç yıl önce Türkiye'de yaptırdığı gibi, cuntacı generallerin eliyle Şili'yi baştanbaşa bir zındana çevirmiştir. Hükümete elkoyan generaller hiç bir hak, hiç bir kural tanımıyor. Önüne çıkan her direnişi kırmak, kapitalistlerin, büyük toprak sahiplerinin egemenliğini ayağa kaldırmak yolunda her silâhı kullanıyor.

Halk Birliği Hükümetinin kurulması, Şili işçi sınıfının tarihsel, büyük bir kazanımıydı. Hükümeti ortaklaşa kuran sosyalistlerin, komünistlerin, sol-hristiyanların, sosyal-demokratların başlıca amacı köklü, anti-emperyalist, anti-oligarşik dönüşümleri gerçekleştirmekti, geniş bir demokrasiye yol açmaktı, adaletli, yeni bir toplum düzeni kurmaktı. Bu yolda, üç yıl içinde, elle tutulur başarılar kazanılmıştı. Fakat emperyalizm ve işbirlikçi burjuva-militarist klik Halk Birliği Hükümetinin bütün yaptıklarını kökünden sildi. Madenlerin, bankaların devletleştirilmesi, toprak reformunun genişletilmesi, ekonominin yeni temeller üzerine oturtulması, bilim, sanat, kültür ve eğitimin geliştirilmesi gibi, Şili halkının yararına olan her şeyi ezdi, dümdüz etti. Dünya işçi, komünist ve ulusal bağımsızlık hareketleri, Şili olaylarından ders çıkarıyor. Kazanımlarını savunmak zorunluğuna daha kesin inanıyor.

Şili'de, kendine özgü biçimlerde kurulan faşist diktatörlük sürüp gidiyor

Şili'de faşistlerin işledikleri cinayetleri bütün dünya kamuoyu suçlamaktadır.

Terörün ne olduğunu çok iyi bilen Türkiye halkı, komünistler, ilericiler, tüm yurtseverler Şili'de faşist teröre son verilmesini, Şili Komünist Partisi Genel Sekreteri Luis Korvalan'ın, zindanlarda, toplama kamplarında yatan bütün yurtseverlerin hemen serbest bırakılmasını istiyor.

TKP, bankaların, yerli yabancı tekellerin orta tabakaları sömürmesine, ezmesine karşı savaşır ve bu tabakaların ekonomik, politik, sosyal isteklerini, çıkarlarını savunur.

(TKP programından)

TKP'nin yakın hedefi ve bir sorun

TKP'nin esas hedefi Türkiye'de sosyalizmi kurmak, sömürünün her biçimine son vermektir. Bu hedefe ulaşmak için anti-emperyalist, demokratik bir aşamadan geçmek gerek. TKP'nin yeni program tasarısında bu aşamaya İleri Demokrasi Aşaması deniyor.

Bazıları bu aşamayı Milli Demokratik Devrim aşamasına benzetmekte, neden bu adın kullanılmayıp da, İleri Demokrasi Aşaması deyiminin kullanıldığını sormaktadırlar. Önce şunu söyliyelim: Milli Demokratik Devrim aşaması deyimi, birkaç yıldan beri onu kullananların tekelinde değildir. Bu deyimi ilk defa kullanan ve ortaya atan TKP olmuştur. Gerçekten de TKP MK'sinin 1941 yılında gizlice yayınlanan tezlerinde Milli Demokratik Devrim deyimi kullanılmış ve bununla anti-emperyalist, demokratik ve ileri bir aşama kastedilmiştir. TKP'nin daha birçok yayınlarında bu deyim aynı anlam karşılığında sık sık kullanılmıştır.

Sözkonusu olan deyimler değil, prensiplerdir. TKP'nin Milli Demokratik Devrim, veya İleri Demokrasi Aşaması deyiminden çıkardığı anlam başka, MDD'cilerin çıkardıkları anlam başkadır. Bu anlam farkı herşeyden önce hegemonya sorununda beliriyor. MDD'cilere göre, burjuvazi milli demokratik devrimi bütünleyememiştir. Bu devrimi bütünleştirmesi için ona yardımcı olmak gerek. TKP'ye göre bu, devrim hareketini burjuvaziye bağlamaktan başka anlam taşımaz. Milli Demokratik Devrim veya İleri Demokrasi Aşamasına işçi sınıfının devrimci örgütlerinin öncülüğünde ulaşılacaktır. Ancak bu yoldan sosyalizm aşamasına ulaşmak mümkündür. MDD'cilere göre başlıca devrimci güç asker, sivil kadrolardır. Aydın zümredir. İşçi sınıfı ikinci plânda gelir. TKP'ye göre ise, başta gelen devrimci güç işçi sınıfı ve onun devrimci örgütleridir. Köy emekçileri işçi sınıfının başta gelen müttefikleridir. Devrim hareketinin bütünleşmesi için bu ittifak kaçınılmazdır. Bazı MDD'cilere göre köy emekçileri şehirleri kurtaracaklardır. İşçi sınıfı ona yamanacaktır. TKP, işçi sınıfının öncülüğünde olmayan ilerici hareketlerin ergeç burjuvazinin kucağına düşeceği görüşündedir. Bu görüşü Türkiye'nin cumhuriyet devri tarihi ve Orta Doğu'da kısmen kapitalist olmayan yola girmiş olan bazı ülkelerin son zamanlarda sağa kaymaları da doğruluyor.

Savaş tarihi

TKP yeni bir oluşum ve atılım içindedir. Yeni yeni parti komiteleri, temel örgütler kuruluyor. Bunların eylemleri yığınlara, fabrikalara yöneliyor. İşçi hareketiyle, yığın örgütleriyle bağlanmak, oturaklı, tutarlı örgütler kurmak çabası gelişiyor. Parti kan tazeliyor. Parti kadrolarını oluşturan döl yatağında doğum süreci var.

Bu oluşma yeni sorunlar ortaya koyuyor. Üyeler, parti program ve tüzüğünü daha yeni eline alanlar, TKP'nin tarihine özel bir ilgi gösteriyorlar. Örneğin «Partinin eski programları neydi? Bunlar ne kadar uygulandı? Neler eskidi, neler kaldı?» Bu tür sorular doğaldır, yerindedir. Sorular karşılık ister.

M. Suphi ve E. Nejat yoldaşlar, TKP'ni kurarken, ilk sözleri: «Komünizmi-Marksizmi yayalım! Fabrikalarda Komünist Partisinin hücrelerini kuralım!» sloganı olmuştur. Onlar, işçileri, halkı baş düşmana: Anadoluya dalan emperyalist ordulara karşı, sömürgecilere destek olan karşı-devrimci güçlere karşı ulusal bağımsızlık ve demokratik devrim savaşına çağırmışlardır. Toprak ağalığını, padişahlığı, komprador burjuvaziyi alaşağı etmek savaşını emperyalistlere karşı savaştan ayırmamışlardır.

Komünist Partisi kurulduğu günden bu yana Marksizme, Leninizme aykırı akımlara karşı, oportünizmin her türüne karşı, özellikle likidatörlere karşı sürekli bir savaş yürütegelmiştir. Burjuva ideolojilerini partinin içine taşıyanlara karşı savaşlar sert olmuştur.

Komünist Partisinin dünü, bugünü, yarını diyalektik bir bütündür. Bunun üzerine gereği gibi eğilme zorunluktur. Bu yapılmadan Lenince bir eylem programı, Lenince bir politik yol, strateji ve taktik yapılamaz, çizilemez. Eski yanlışlıklara düşmemek, partinin olumlu deneylerini geliştirmek için partinin savaş tarihini bilmek zorunluktur. Sapık akımların: Likidatörlerin, MDD'cilerin, «Kıvılcımların» geçmişlerini bilmiyenler, çoğu zaman bunların tuzağına düşüyor.

Sonra TKP'nin ve TİP'nin sınıf savaşında, ulusal bağımsızlık savaşında tuttukları yeri, tarih içinde oluşumlarını doğru değerlendirmek zorunluktur. Birini ötekisine karşı koymak, birisini «yok», ötekisini «mirasçı» saymak sosyalist hareketi, ulusal bağımsızlık direnişini, işçi sınıfını bölmektir. Bu, burjuvazinin değirmenine su akıtmaktır.

Somut veriler

TKP'nin 55 yıllık çetin bir savaş yolu vardır. Legal ve yarı legal ancak 3 yıl çalışabilmiştir. Burjuvazinin sürekli sert baskı ve terörüne karşın, gene de, olanak buldukça legal savaş yöntemlerinden, örgüt biçimlerinden yararlanmıya çalışmıştır.

1920'lerde «Sosyalist İşçi-Çiftçi Partisini», 1945'te «Sosyalist İşçi-Köylü Partisini» kurmuştur. Sendikal hareketin devrimci yolda gelişmesine var gücüyle yardım etmiştir. İlerici gençlik örgütlerinin kurulmasına önayak olmuş, bunları esinlemiştir. Kurduğu gizli, illegal «Kızıl Sendikaları», gençlik — «Komsomol Örgütü»nü legal örgütlere dönüştürmüştür.

TKP'nin eylemleri, kongrelerinde onaylanan programlarına, Lenince savaş platformlarına dayanmaktadır. 1920'de, I. Kongrede kabul edilen program, IV. Kongrede onaylanan programla değiştirilmiştir. Bunlar, o zamanın koşullarına, memlekette ve dünyada gelişen aşamalara göre hazırlanmıştır. Bu programların maddelerinden bazıları eskimiş, bir çoğu halâ yürürlüktedir, gündemden düşmemiştir.

1. Program, memleketimize dalan emperyalist ordulara karşı verilen silâhlı kurtuluş savaşının koşulları içinde oluşturulmuştu. Baş düşmanı yenmek, Anayurdu kurtarmak. Bağımsız, demokratik, barışsever bir Türkiye kurmak. Padişahlığı kaldırmak. Köklü toprak reformunu sağlıyacak, büyük toprak ağalığını kökünden kazıyacak demokratik bir devrime gitmek. Sömürgeciliğin yurdumuzda kökünü kazımak, yabancı kumpanyaların varına yoğuna el koymak.

Burjuvazi padişahlığın kaldırılmasına yanaştı. Cumhuriyet kuruldu. Ama, eski devlet mekanizmasını yıkmadı. Onu burjuvazinin yararına göre düzenledi. Özel büyük mülkiyeti kapitalizmin gelişme yollarına göre «Medeni kanun» — uygarlık yasası ile ayarladı. Demokratik bir hükümet, halk egemenliği kurulmadı. Tek dereceli seçim sistemi, «tek partitek şef» sistemi uzun zaman uygulandı. Yazı, söz, toplantı, gösteri, yürüyüş, sendika, grev, örgüt özgürlükleri sıkıyönetimle, polis baskılarıyla baltalandı. En korkuncu, emperyalistlere memleketin kapılarını işbirlikçi burjuvazi ardına kadar açtı. Amerikalı saldırı üsleriyle, NATO'suyla oturdu bindi yurdumuzun tepesine.

TKP'nin yeni Eylem Programı bütün bunları ele alıyor, yansıtıyor . . .